

Opinió

EDITORIAL

La mala aplicació d'una llei

El que en el seu moment es va presentar, i ho pot acabar essent, com un gran pas endavant en les polítiques socials del país, s'ha traduït en un desgavell de dimensions més que considerables quan s'ha tractat de passar de les paraules als fets. L'aplicació de la Llei de la dependència, aquesta eina que ha de proporcionar mitjans a les famílies per millorar l'atenció als problemes amb diferents graus de dependència, ha estat un autèntic desgavell, com es pot comprovar amb dos exemples ben simples: de les prop de 3.300 persones que ja han estat valuades per rebre aquests ajuts a les comarques gironines, només una vuitantena ja en disposen; i

nombroses persones que haurien tingut dret als ajuts ja han mort per la lentitud en la seva tramitació. El Departament d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat ha anunciat que pagarà igualment als seus familiars els diners que segons la llei haurien correspost a aquestes persones que hi tenien dret però que ara són mortes. Però és evident que la normativa no es va posar en marxa amb la finalitat de «compensar» per la mort d'un familiar, sinó que el que pretén és facilitar i millorar l'atenció que reben les persones dependents, a través d'ajuts econòmics, atenció personal o places en residències. És normal, per tant, que el president de l'associació de discapacitats giro-

nins Mifas, **Pere Tubert**, hagi qualificat de «*burla*» aquests pagaments «amb efectes retroactius», perquè mai no serviran per a allò que haurien d'haver servit. Precisament per això Tubert reclama que el que la Generalitat ha de fer és garantir el pagament puntual dels ajuts: un cop s'ha decidit, i a més per llei, que són necessaris, el que s'ha de fer és actuar en conseqüència, argumenta Tubert. I el cert és que fins ara el que s'han trobat la majoria de persones que han volgut accedir-hi ha estat desinformació, lentitud i descoordinació entre administracions. Com si la llei s'hagués posat en marxa amb precipitació i sense tenir gaire clar què s'havia de fer ni com.

Matar un ciclista i cobrar

MATÍAS Vallés

Vivim en la societat de la informació, avui vivim immersos directament en la informació. La seva litúrgia consisteix a posar-se la mà davant dels ulls escandalitzats, amb la precaució d'entreobrir els dits per veure-hi a través. Si gaudim tant de l'abjecció aliena, no deu ser que ens hi identifiquem? Tots els fanàtics d'un equip de futbol han somiat a saltar un dia al camp. Sense necessitat de remuntar-se a **Madeleine**, aquí hi ha el cas del conductor que va matar un ciclista i després va reclamar als pares del mort que li arreglessin els bonys del seu cotxe de luxe. Ha retirat la demanda davant la polseguera que es va aixecar, quan la seva acció judicial només aprofundia en la lògica dels 400 euros. Cobrar per votar, cobrar per matar, tot és cobrar.

Escolto al meu voltant que «jo no tindria la poca vergonya d'anar als pares del mort a demanar-los diners». Introdueixen un matís protector, l'inadmissible és la supressió d'intermediaris. En efecte, aquestes coses ha d'arreglar-se entre asseguradores, però la profilaxi no resol la qüestió primordial, què deixaria de fer vostè per diners. Res. Ho exigeix la societat mercantil, en la qual oposar-se al negoci és una aberració insolidària. L'exdemanant que va matar un ciclista només encapçala la relació dels que anteposen el seu cotxe als seus semblants. Potser els que s'escandalitzen no han sortit mai a la carretera?

En comprar-se un cotxàs com l'implicat en l'accident, se li concedeix un valor sobrehumà –la publicitat dels vehicles d'alta gamma emfatitza aquesta exclusivitat–. S'han fixat en la conducció intimidatòria dels pilots de tot terrenys? Els cotxes són més importants que les persones, quin descobriment. L'exdemanant va actuar d'acord amb el seu temps, encara que hauria d'haver-se emmascarat. La dignitat ara reivindicada amb estrèpit ha caducat, i la prova és que ningú l'ha defensat fins ara mateix. Fer marxa enrere en l'accident que va costar la vida al jove seria més fàcil que un retrocés en la superstició dominant. Cobrar fins i tot per cobrar.

Un pas endavant per a la protecció del medi natural

ALEX Sáez PONÇ Feliu *

Recentment el Congrés dels Diputats ha aprovat una llei d'extraordinària importància per refermar la bona línia de polítiques ambientals de protecció de l'entorn que ha dut a terme el govern estatal durant el darrer mandat. Es tracta de la Llei de Protecció de la Biodiversitat (Ley 42/2007 de Protecció de la Biodiversidad); una llei que, malgrat la seva notòria transcendència, ha passat molt desapercibuda en el si mediàtic del nostre país.

Espanya és el país de la Unió Europea amb una major biodiversitat i un dels països que acull un major nombre d'espècies endèmiques, amenaçades o sensibles. El patrimoni natural del territori espanyol és enorme, i, alhora, requereix una acurada i complexa gestió per fer possible la preservació d'hàbitats singulars com les zones humides, els conreus i pastures, els hàbitats de secà, els boscos mediterranis, els espais insulars balears i canaris, els boscos cantàbrics, els ecosistemes atlàntics, els paisatges pirinencs i molts altres espais naturals de primer ordre, essencials per mantenir la biodiversitat que el conjunt d'Europa prioritza, reclama, anhela i vol preservar per sempre. Un exemple d'aquesta biodiversitat són les següents dades: Espanya acull més

del 50% de les espècies de fauna presents a Europa, més de 80.000 plantes vasculars –que significa el 80% de les presents a la Unió Europea– i presenta 1.500 endemismes (espècies que en tot el món només són presents a l'Estat) de plantes vasculars.

Aquesta llei, doncs, és la culminació d'una llarga tasca de fer possible el desenvolupament del país, sense comprometre la pèrdua d'un patrimoni natural, la Biodiversitat, tan important i representatiu com ho és el patrimoni cultural, històric i humà que des de fa anys conservem gràcies a nombrosos decrets, lleis i altres figures jurídiques.

Fins al moment, la llei 4/89 de Conservació dels Espais Naturals i la Flora i la Fauna Silvestre, era el veritable referent per a la protecció del medi natural, superada més tard per legislació europea transposada en l'àmbit estatal (com la Directiva Aves i la Directiva Hàbitats) amb aportacions posteriors com l'Estratègia per a la Biodiversitat de l'any 1998, però sense mai cap empena definitiva dels anteriors governs per a la seva millora o reforma substancial. Ha estat aquest govern de **Zapatero**, amb la valentia, tenacitat i energia de la ministra de Medi Ambient, **Cristina Narbona**, i amb una

exemplar participació ciutadana i implicació de nombroses entitats naturalistes i conservacionistes, el que ha fet possible que avui comptem amb una llei que, entre altres coses, blindi i consagra la Xarxa Natura 2000 i les zones ZEPA (Zones d'Especial Interès per a les Aus) com la xarxa d'espais protegits més importants de l'estat; una protecció estricta i definitiva de més del 24% del territori espanyol.

A més, la llei fa alguns passos més, com són protegir espais marins (oblidats fins al moment per la legislació existent) a través de la Xarxa d'Àrees Marines Protegides, establir un Catàleg Estatal d'Hàbitats en Perill, considerar la Custòdia del Territori com un element bàsic per a la salvaguarda del patrimoni natural, protegir espais transfronterers, regular l'ús del plom per a la cacera en zones humides, lluitar per evitar la proliferació d'espècies al·lòctones, incloure les Reserves de la Biosfera i les zones humides que formen part del Conveni de Ramsar i, el més important de tot, el compromís d'elaborar un Pla Estratégic Estatal per a la Biodiversitat. Aquesta estratègia, entre altres qüestions, haurà de redactar plans de recuperació d'espècies amenaçades, vulnerables o en perill d'extinció en un termini màxim de cinc

anys. A més, la creació d'un Fons per al Patrimoni Natural i la Biodiversitat, permetrà dur a terme aquest conjunt de mesures, plans, estratègies i moltes altres actuacions necessàries i imprescindibles per a la preservació del nostre patrimoni.

Finalment, val a dir que aquesta llei ha estat aprovada amb el suport del PSOE, i bona part de les altres formacions polítiques, mentre que partits com el PP han evidenciat la seva manca de preocupació i convicció per a la protecció del nostre ric i divers patrimoni natural i les espècies que el constitueixen, en no sumar-se als acords proposats. En concret, algunes forces polítiques no veien bé que es prohibís una pràctica que vulnera les directives europees com és la cacera en «contrapassa» durant la migració d'aus pels colls pirinencs.

Esperem, doncs, que aquesta aposta política cap a la preservació de la nostra fauna, flora, hàbitats i paisatges, tingui continuïtat a través de lleis com la de la Biodiversitat i governs valents que continuïn fent de la salvaguarda del medi natural, un eix bàsic de la seva política.

* **Diputat del PSC al Congrés; regidor de medi natural de l'Ajuntament de Girona (PSC)**

Diari de Girona

Fundat el 1889

Edita: Diari de Girona, S. A.
Edició digital: www.diaridegirona.cat
Director General de Continguts: Ferran Belda.
Director General de Gestió: Juan Antonio López.
Subdirector General de Gestió: Llorenç Galiana.

Director: Jordi Xargayó i Teixidor. Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements) i Alfons Petit (Dominical). Seccions: Jesús Badenes (Girona i Edicions), Oriol Puig (Economia), Jordi Roura (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Martí Ferrer (Disseny). Gerent: Miquel Miró i Oriola. Publicitat: Francesc Martí. Distribució i Promocions: Enric Cullerell. Subscripcions: Pepa Cinca. REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT: Passeig General Mendoza, 2. 17002 Girona. Telèfon: 972202066. Telèfon del Club Diari de Girona: 972202042. Correu electrònic: diaridegirona@epi.es. Fax de Redacció: 972202005. Fax Administració: 972224825. Fax Publicitat: 972212587. Delegació a l'Alt Empordà C/ Joan Reglà, 5, 3r E. 17600 FIGUERES. Telèfon: 972509909. Fax: 972509369. Delegació a la Garrotxa Delegada: Txell Masó. C/ Plaça Clara, 6, 1r pis. local 0-5. 17800 OLOT. Telèfon: 972268811. Fax: 972268150. Delegació a la Selva C/ Jaume Ferrer, 2. 17300 BLANES. Telèfon: 972334353/972332365. Fax: 972332805. Imprimeix Impressions Intercomarcals SA. Distribució Grup Logistic Vilarroya, S.L. Telèfon: 972400630. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV.

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.
Prohibida qualsevol reproducció als efectes de l'article 32,1, paràgraf segon, LPI.

Adaptat a la Llei de Protecció de Dades per:

Difusió controlada per: